

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) Z. Z.** a **b) M. Z.**, oba zastoupeni Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému: **Magistrát města Prostějova**, se sídlem nám. T. G. Masaryka 14, Prostějov, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** M. F., o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2015, č. j. 31 A 12/2013 – 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobci jako stěžovatelé domáhají zrušení shora nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jejich žaloba, kterou usilovali o určení, že souhlas Magistrátu města Prostějova, Stavebního úřadu Magistrátu města Prostějova, s provedením ohlášené stavby, ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. SÚ/2602/2012-Hr (dále jen „souhlas“), je nezákonným zásahem. Dále navrhli, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejich práv, aby byl žalovaný povinen obnovit stav před zásahem a aby byla žalovanému uložena povinnost k náhradě nákladů řízení.

Krajský soud posoudil důvodnost žalobních námitek a shledal je nedůvodnými. Dospěl k závěru, že všechny podmínky pro vydání předmětného souhlasu podle § 104 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc, tedy do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), byly splněny.

Pokud jde o stěžovateli tvrzený rozpor mezi dokumenty, které byly předloženy žalovanému, a těmi, které jim byly zaslány osobou zúčastněnou na řízení (dále též jen „stavebník“), krajský soud uvedl, že vycházel pouze z dokumentů, které měl žalovaný od stavebníka k dispozici, neboť právě na jejich základě žalovaný postupoval a vydal souhlas s provedením ohlášené stavby. Krajský soud však podotknul, že i kdyby vycházel z dokumentů předložených stěžovateli, má za to, že stěžovatelé byli fakticky seznámeni s tím, na kterém pozemku má být stavba umístěna, o čemž svědčí i jejich dopis ze dne 17. 10. 2012, v němž uvedli správné parcelní číslo. Navíc skutečná poloha a navrhované umístění stavby musela být stěžovatelům zřejmé také z výkresu situace, který jim byl stavebníkem zaslán, byť v něm byl pozemek označen nesprávným parcelním číslem. Soud vyhodnotil žalobní námitky v tomto ohledu jako účelové, mající za cíl pouze zhojit skutečnost, že stěžovatelé svým nejednáním zmeškali lhůtu k podání námitek proti zamýšlené stavbě. Jako nedůvodné soud vyhodnotil také námitky ohledně znemožnění budoucí zástavby na pozemku stěžovatelů, nedodržení ochranného pásma stavby studny povolené stěžovatelům na jejich pozemku, nutnosti vyjmutí pozemku ze zemědělského půdního fondu, vydání územně plánovací informace ještě před ohlášením předmětné stavby nebo nemožnosti pořízení kopií listin ze spisu.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“ Z obsahu kasační stížnosti však plyne, že je stěžovateli uplatňován rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelé předně namítají, že krajský soud nevyhověl žádnému z jejich klíčových důkazních návrhů, zejména nevyslechl svědkyni P. Z. a nevyslechl ani osobu zúčastněnou na řízení, která se bez omluvy k soudu nedostavila a ve spise se nenachází žádné její vyjádření. Stěžovatelé se domnívají, že soud měl zjišťovat, proč jim bylo zasláno jiné oznámení, než jaké bylo předloženo žalovanému. Absentuje i vyjádření Ing. M. D. k tomu, proč je v projektu ke stavbě jednou uváděné parc. č. 112/1 a jednou 112/3 (v k. ú. Žešov). Je tak nepochopitelné, že byl vydán souhlas s provedením stavby, aniž by měl žalovaný jasno, na jaké parcele má být stavba umístována. O tomto svědčí i korespondence žalovaného adresovaná stěžovatelům. Parcela č. 112/3, ačkoli je předmětem celé řady podkladů ve spise žalovaného, nikdy neexistovala, neexistuje a není zřejmé, zda měla vůbec vzniknout. Stěžovatelé mají za to, že tato skutečnost měla být objasněna výsledkem osoby zúčastněné na řízení.

Stěžovatelé se domnívají, že žalovaný měl zajistit nápravu označení parcel jak v projektové dokumentaci, tak v celém spisu. Místo toho však tyto rozpory neřešil, nezjistil řádně skutkový stav a bez dalšího vydal souhlas. Žalovaný tudíž postupoval v rozporu s § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Stěžovatelé dle svého tvrzení postupovali

pokračování

v dobré víře, dopisem ze dne 14. 10. 2012 žádali o informace, reagováno však bylo až na jejich další přípis, a to až s několikaměsíční prodlevou. Žalovaný měl ověřit oznámení o stavebním záměru z originálů dopisů, které byly doručeny stěžovatelům, a nikoliv pouze z dopisu účelově předloženého stavebníkem, a to proto, že žalovaný musel z přípisů stěžovatelů disponovat poznatky o nesrovnalostech v předložených dokumentech.

Stěžovatelé brojí také proti závěru soudu ohledně tvrzené účelovosti jejich námitek s ohledem na marné uplynutí lhůty k podání námitek. Stěžovatelé nebyli nečinní, což prokazuje jejich žádost o informace ze dne 14. 10. 2012 adresovaná žalovanému. Nečinný byl žalovaný, který měl stěžovatele vyzvat k předložení jejich originálů oznámení a rozpory v listinách odstranit.

Soud se podle stěžovatelů nevypořádal ani s jejich námitkami stran dodržení § 104 stavebního zákona, když je zřejmé, že tento dodržen nebyl (zmatečný projekt). Stěžovatelé nesouhlasí ani s odkazem krajského soudu na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, neboť se domnívají, že každý případ musí být posuzován individuálně. Navíc v jejich případě se jedná o stavební pozemky náležející do řadové zástavby, které vyžadují jiný přístup. Pokud soud uvádí, že k budoucím zamýšleným stavbám se nepřihlíží, je s podivem, že posvětil postup žalovaného, který vydal souhlas k pozemku, který měl teprve v budoucnu vzniknout rozdělením stávajících parcel. Jednalo se tak taky pouze o budoucí stavební úmysl. Jak je ale zřejmé, na pozemku parc. č. 112/3 evidentně nikdy žádná stavba vzniknout neměla, a žalovaný tedy vycházel z nepravdivých podkladů, což mu muselo být již v době rozhodování známo. Dnes totiž již k rozdělení předmětného pozemku došlo, avšak žádná z parcel nenese č. 112/3. Uvedení této parcely tak mělo dle stěžovatelů jediný cíl, a to uvést je v omyl tak, aby na oznámení nemohli kvalifikovaně reagovat. Stěžovatelé tak byli ukráceni na svém právu bránit se a podat námitky.

Stěžovatelé se domnívají, že krajský soud měl uvedený souhlas zrušit, resp. jej prohlásit za nezákonný, pro jeho rozpor s § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), dle kterého nesmí být stavebním záměrem znemožněná zástavba sousedního pozemku, a § 25 uvedené vyhlášky o odstupových vzdálenostech, neboť jím došlo ke znemožnění plánované výstavby rodinného domu na pozemku stěžovatelů a tento pozemek tak byl zcela znehodnocen.

Stěžovatelé se tedy domnívají, že postupovali zcela v souladu se zákonem, a mají za to, že pokud se někdo má k něčemu vyjádřit ve stanovené lhůtě, pak musí vycházet z podkladů, které mu byly skutečně oznámeny, a nemusí si k nim ničeho domýšlet. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že podvodné oznámení a další přinejmenším nekalé praktiky nemohly vést k vydání souhlasu v souladu se zákonem. Jedná se o úmyslnou a zjevnou favorizaci stavebníka.

S ohledem na vše uvedené stěžovatelé navrhuji rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že se zcela ztotožňuje se závěry rozsudku krajského soudu, námitky stěžovatelů považuje za nedůvodné a účelové, a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobami k tomu oprávněnými, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná. Nejsou však přípustné všechny uplatněné kasační námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o námitky, které stěžovatelé uvádějí prvně až v kasační stížnosti, konkrétně že měl soud vyslechnout Ing. M. D. a osobu zúčastněnou na řízení, ačkoli v řízení před krajským soudem takové důkazní návrhy nevznikli, a dále námitky ohledně nesrovnalostí v projektové dokumentaci. Poněvadž stěžovatelům nic nebránilo uplatnit tyto námitky již v řízení před krajským soudem, nelze se jimi v kasačním řízení věcně zabývat.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně nutno uvést, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Proto je na místě poznamenat, že kasační stížnost stěžovatelů je velice nekonzistentní a až na určité výjimky se zaměřuje zejména na subjektivní hodnocení skutkových okolností projednávané věci; je tak velmi obtížné rozlišit, co je míněno jako kasační námitka a co jako pouhé konstatování. Nejvyšší správní soud proto upozorňuje, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry a je závislý na formulaci kasačních námitek. V určitých případech tak postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, z nichž vyplývá výrok soudního rozhodnutí, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>; obdobně srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50).

pokračování

Pokud jde o relevantní skutkové okolnosti, ze spisu bylo zjištěno, že žalovaný obdržel dne 15. 10. 2012 od stavebníka ohlášení stavby. Žalovaný se tímto podáním zabýval a dospěl k závěru, že obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti. Uvedené ohlášení se týkalo novostavby rodinného domu umístěného na pozemku parc. č. „112/1“, katastrální území Žešov, ve vlastnictví stavebníka. Dne 13. 11. 2012 byla žalovaným vydána územně plánovací informace o podmínkách provedení jednoduché stavby. Dle dokladové části projektové dokumentace předložené žalovanému byli stěžovatelé jako vlastníci sousedního pozemku parc. č. 113/1, prokazatelně informováni o záměru stavebníka dne 25. 9. 2012. V dopisu od stavebníka, který byl předložen žalovanému, byl obsažen popis záměru, tj. že „na pozemku 112/1, po rozdělení pozemků 112/3“, sousedícím s pozemkem stěžovatelů parc. č. 113/1, hodlá stavět rodinný dům s krytým stáním pro auto a oplocením (dále též „stavba“ nebo „rodinný dům“) spadající pod § 104 odst. 1 stavebního zákona, spolu s kopií výkresu situace s vyznačeným záměrem a výkres pohledů s vyznačením výškových kót objektu. Dne 13. 11. 2012 vydal žalovaný souhlas s provedením předmětné stavby na pozemku parc. č. „112/1“ (právní moc dne 20. 11. 2012).

Dne 16. 10. 2012 obdržel žalovaný od stěžovatelů žádost o sdělení, kdy bude probíhat územní řízení k umístění stavby na pozemku č. „112/3, který sousedí s jejich pozemkem 113/1“. V této žádosti stěžovatelé dále uvedli, že jim nebyl předložen projekt stavby, ale pouze dvě mapky, a žádali také o sdělení, jestli byl pozemek vyjmut z půdního fondu. Dne 17. 10. 2012 obdržel žalovaný další sdělení – nesouhlas stěžovatelů se stavbou. Uvedli v něm, že koncem srpna 2012 byli osloveni stavebníkem, že na pozemku parc. č. „112/1“ plánuje stavět rodinný dům, a byl jim předložen i výkres, který nepodepsali. Následně jim byl stavebníkem písemně oznámen záměr stavět na sousedním pozemku, kdy jim byl předložen jak původní výkres, tak další s inženýrskými sítěmi. Žalovaný stěžovatelům jako reakci na jejich podání zaslal sdělení datované dnem 15. 11. 2012, které bylo stěžovatelům doručeno dne 2. 1. 2013 resp. 14. 1. 2013. V něm žalovaný objasnil, že na základě souhlasu ze dne 13. 11. 2012 byla na pozemku parc. č. „112/3“ povolena novostavba rodinného domu s ohledem na splnění zákonem požadovaných podmínek. Vynětí pozemku ze zemědělského půdního fondu nebylo nutné s ohledem na stanovisko odboru životního prostředí a předmětná stavba s ohledem na své parametry vyžadovala pouze ohlášení stavebnímu úřadu, tudíž nebylo nutné vést územní/stavební řízení. Stavba byla posuzována také dle požadavků § 23 - § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., mimo § 25 odst. 2, který upravuje vzájemné odstupy staveb (na sousedních pozemcích se stavby nenacházely), přičemž bylo dospěno k závěru, že umístění předmětné stavby splňuje veškeré stanovené požadavky. Žalovaný proto nemohl jinak, než vydat souhlas s jejím umístěním. S ohledem na chybně uvedené parcelní číslo „112/3“ zaslal žalovaný stěžovatelům opravné sdělení datované dnem 22. 2. 2013, v němž však došlo také k uvedení nesprávného parcelního čísla „112/“. Proto dne 27. 3. 2013 zaslal stěžovatelům další opravné sdělení, tentokrát již s uvedením správného parcelního čísla „112/1“.

Stěžovatelé předně brojí proti tomu, že krajský soud neprovedl výslech paní P. Z.. Nejvyšší správní soud prvně obecně odkazuje na svou konstantní judikaturu a judikaturu

Ústavního soudu ohledně tzv. opomenutých důkazů - např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 6 As 25/2009 - 193, a ze dne 5. 5. 2010, č. j. 6 Ads 178/2009 - 63, či nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000. Nejvyšší správní soud však také upozorňuje, že stěžovatelé nemají právní nárok na to, aby soud provedl veškeré důkazy, které v řízení navrhnou. V případě neprovedení navržených důkazů je však soud povinen odůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil. V nyní projednávané věci soud důvody, proč by byl výslech navrhované svědkyně nadbytečný, v rozsudku náležitě objasnil. Tuto svědkyni navrhovali stěžovatelé vyslechnout pouze za účelem zjištění, proč nebylo stěžovatelce a) umožněno pořídit si kopii správního spisu v předmětné věci. Krajský soud k tomuto důkazu uvedl, že poněvadž předmětem řízení není nezákonný zásah, jímž bylo stěžovatelce a) znemožněno pořízení kopií ze spisu, nýbrž nezákonný zásah žalovaného ve formě vydaného souhlasu, byl by výslech uvedené svědkyně bezpředmětný. Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací ztotožňuje, neboť přezkum postupu žalovaného při nahlížení do spisu jde nad rámec předmětu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vydání souhlasu s provedením ohlášené stavby.

Při posuzování zákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího ve vydání souhlasu vycházel krajský soud z právní úpravy § 104 an. stavebního zákona.

Podle § 104 odst. 1 stavebního zákona platilo, že „[k] provedení jednoduchých staveb uvedených v odstavci 2 písm. a) až d), jejichž návrh je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, s územně plánovací informací (§ 21), které jsou umístovány v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se jimi podstatně nemění a které nevyžadují nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu, postačí ohlášení bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Spolu s ohlášením stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni.“

Podle § 104 odst. 2 písm. a) stavebního zákona „[o]hlášení stavebnímu úřadu vyžadují stavby pro bydlení a pro rekreaci do 150 m² zastavěné plochy, s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše dvěma nadzemními podlažními a podkrovím.“

Podle § 105 odst. 1 stavebního zákona platí, že „[o]hlášení stavby obsahuje údaje o stavebníkovi, o pozemku, ohlášené stavbě, jejím rozsahu a účelu, o způsobu a době provádění stavby a její jednoduchý technický popis, nejde-li o případy uvedené v odstavci 2; (...). K ohlášení se připojí doklad prokazující vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku či stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí.“ Druhý odstavec tohoto ustanovení uvádí, že [u] staveb uvedených v § 104 odst. 2 písm. a) až d) se k ohlášení dále připojí projektová dokumentace. (...).

Námitka, ve které stěžovatelé tvrdí, že se krajský soud nezabýval splněním podmínek podle § 104 stavebního zákona, není důvodná. Krajský soud se totiž zabýval jak sporným informováním vlastníků sousedních pozemků (str. 6 -7 rozsudku), tak dalšími důvody uvedenými ve shora citovaných ustanoveních, ačkoli tyto nebyly ani explicitně

pokračování

namítány (str. 9 rozsudku), a dospěl ke správnému závěru, že podmínky tohoto ustanovení byly splněny. Pouhý nesouhlas stěžovatelů s odůvodněním rozsudku krajského soudu neznamená, že se krajský soud předmětnou námitkou nezabýval, a nemůže tedy způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku (srov. např. rozsudek ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 – 64, nebo ze dne 16. 7. 2007, č. j. 9 As 79/2008 – 55).

Ačkoli se tedy krajský soud uvedenými skutečnostmi důkladně zabýval, setrvávají stěžovatelé na své žalobní argumentaci, že nedošlo k jejich informování stavebníkem, neboť jim byla doručena oznámení v jiném znění, než byla stavebníkem předložena žalovanému. Kromě toho se domnívají, že ani sám žalovaný nevěděl, kam konkrétně měla být stavba umístěna, neboť různé dokumenty ve spise uvádějí někdy parcelu „112/1“ a někdy parcelu „112/3“. Stěžovatelé se tedy domnívají, že podmínky § 104 an. stavebního zákona splněny nebyly, a žalovaný měl nejprve zjišťovat, kde bude stavba umístěna, například z originálu oznámení, které jim bylo zasláno stavebníkem, a napravit tak nesrovnalosti ve spise. Konečně mají také za to, že nebyli nečinní, neboť dne 16. 10. 2012 i 17. 10. 2012 žádali žalovaného o informace a vyslovili nesouhlas s oznámenou stavbou.

Zásadní otázkou tak tedy zůstává, stejně jako v řízení před krajským soudem, jestli byli stěžovatelé prokazatelně informováni o zamýšlené stavbě a jestli v zákonem stanovené lhůtě uplatnili své námitky. Jak to plyne ze spisu i ze samotné kasační stížnosti, stěžovatelé nepopírají, že byli obeznámeni s tím, že na sousedním pozemku stavebník plánuje výstavbu rodinného domu. Rozporují toliko, že v oznámení, které jim bylo doručeno dne 25. 9. 2012 (viz dodejky ve správním spise), bylo namísto parc. č. „112/1“ uvedeno parc. č. „112/3“.

Ze spisového materiálu a ze sdělení zástupce veřejného ochránce práv, jenž ve věci provedl šetření (uvedené sdělení je součástí správního spisu), je skutečně patrné, že stěžovatelům bylo stavebníkem doručeno nepatrně pozměněné oznámení oproti tomu, které bylo předloženo žalovanému. Místo informace, že stavba bude umístěována „*na pozemku 112/1, po rozdělení pozemků – 112/3*“, bylo stěžovatelům doručeno oznámení, že stavba bude umístěována na „*pozemku 112/3, který sousedí s jejich pozemkem*“.

Nejvyšší správní soud má ale stejně jako krajský soud za to, že se jedná o účelově uplatňované námitky. Z nesouhlasu se stavbou rodinného domu ze dne 15. 10. 2012 (žalovanému doručen dne 17. 10. 2012) mj. plyne, že stěžovatelé byli stavebníkem osloveni již koncem měsíce srpna s tím, že stavebník plánuje na pozemku sousedícím s jejich stavět rodinný dům. Protože v té době stavebníku nepodepsali předložené dokumenty, bylo jim následně zasláno oznámení ze dne 11. 9. 2012, kterým je stavebník informoval o svém úmyslu stavět rodinný dům na pozemku sousedícím s jejich pozemkem. V tomto dokumentu je sice skutečně uveden pozemek s parc. č. „112/3“, avšak s dodatkem, že se jedná o pozemek sousedící s pozemkem parc. č. 113/1. Z vyjádření stěžovatelů je rovněž patrné, že již v předmětné době věděli, že se takový pozemek v katastrálním území Žešov nenachází a že sousední pozemek nese parc. č. 112/1. Kromě uvedeného byly přílohou oznámení stavebníka také výkresy, z nichž jednoznačně plyne, že se skutečně jedná o

pozemek sousedící s pozemkem č. 113/1, tedy o pozemek parc. č. 112/1. S ohledem na všechno popsané je zcela evidentní, že stěžovatelé museli od počátku vědět, kam má být předmětná stavba umístěna, a to i přes nesprávně uvedené parcelní číslo, a nic jim nebránilo využít institutu námitek podle § 104 odst. 1 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud pak aprobej rovněž závěr krajského soudu, že i přes existenci uvedeného rozporu žalovaný neměl povinnost zkoumat, zda bylo stěžovatelům doručeno oznámení totožného znění jako oznámení, které mu bylo předloženo stavebníkem, neboť taková povinnost z žádného právního předpisu neplyne. Kromě toho, vzhledem k předmětu tohoto řízení, tedy přezkumu zákonnosti postupu žalovaného při vydání souhlasu, lze vycházet toliko z informací, které měl žalovaný k dispozici, neboť pouze na jejich základě předmětný souhlas vydal. Jinak by tomu bylo např. pokud by měl k dispozici informaci o tom, že se oznámení nevztahovalo k zamýšlené stavbě. Ze spisu je zřejmé, že žalovanému byly stavebníkem předloženy veškeré dokumenty stanovené v ustanovení § 105 stavebního zákona a zároveň byly splněny i podmínky stanovené v § 104 stavebního zákona. Ohlášení stavby ze dne 15. 10. 2012 se vztahuje k pozemku parc. 112/1, k uvedenému parc. č. se vztahují také stanoviska dotčených orgánů a vlastníků dopravní a technické infrastruktury, průkaz energetické náročnosti budovy a rovněž dokumentace k žádosti o stavební povolení a souhrnná technická zpráva. Pouze u technické zprávy k zařízení silnoproudé elektrotechniky včetně bleskosvodů a technické zprávy, jež se týká samotného objektu stavby, zejména jeho půdorysů, je uvedeno parc. č. 112/3, avšak je nepochybné, že se, s ohledem na veškeré další předložené dokumenty a zejména na katastrální mapy a výpis z katastru nemovitostí, jedná patrně o nedopatření.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že žalovaný měl dostatek podkladů k vydání souhlasu a neměl žádnou pochybnost o tom, kam má být předmětná stavba umístěna, protože z předložených podkladů bylo evidentní, že ta má být umístěna na pozemek parc. č. 112/1, jenž byl toho času ve vlastnictví stavebníka.

Pokud jde o stěžovateli akcentovaná podání doručená žalovanému dne 16. 10. 2012 a 17. 10. 2012, nemohlo se jednat o řádně uplatněné námitky proti umístění stavby, neboť stěžovatelům bylo oznámení stavebníka doručeno dne 25. 9. 2012 a patnáctidenní lhůta k jejich podání podle § 104 odst. 1 stavebního zákona marně uplynula již dnem 10. 10. 2012. Je tedy nesporné, že podání adresovaná žalovanému byla podána opožděně, a žalovaný je proto nemohl zohlednit při vydávání souhlasu. Ačkoli se nejedná o skutečnost relevantní pro nyní projednávanou věc, neboť opožděná podání, jak již bylo uvedeno, nemohla vydání souhlasu jakkoli ovlivnit, Nejvyšší správní soud k nim konstatuje, že z nich nevyplývají žádné skutečnosti, které by byly sto vnést do rozhodování žalovaného pochybnosti o umístění stavby. V žádosti o informace sice stěžovatelé uvádějí, že žádají o informace o plánované výstavbě na pozemku parc. č. „112/3“, dodávají však, že se jedná o pozemek, který sousedí s jejich pozemkem. V podání z následujícího dne pak již vyjadřují nesouhlas se stavbou na pozemku parc. č. „112/1“, která jim byla písemně oznámena stavebníkem. Z těchto dokumentů se tak označení parc. č. 112/3 jeví toliko jako omyl stěžovatelů, neboť takový pozemek v katastrálním území Žešov neexistuje a pozemek, který sousedí s jejich pozemkem, je právě pozemek parc. č. 112/1. Žalovaný tak z těchto podání skutečně nemohl ani při vší snaze poznat, že bylo stěžovatelům doručeno oznámení

pokračování

s nesprávně označeným parcelním číslem a že jim není jasné, kam plánuje stavebník umístit stavbu. Sdělení žalovaného, které bylo následně, i když se zpožděním, zasláno stěžovatelům, sice pojednává o pozemku parc. č. 112/3, jednalo se však opět o nedopatření, které bylo zapříčiněno zejména formulací žádosti stěžovatelů o informace. Žalovaný toto svoje pochybení zjistil a opravil jej opravným sdělením ze dne 27. 3. 2013.

Nedůvodná je také námitka, že krajským soudem citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové nebylo lze aplikovat na projednávanou věc, neboť každé stavební řízení je nutno posuzovat jednotlivě. Nejvyšší správní soud sice souhlasí, že každý případ nutno zkoumat individuálně, což krajský soud v této věci také učinil, avšak má rovněž za to, že odkaz na předmětnou judikaturu byl zcela případný. Krajský soud totiž pouze pro podporu svého tvrzení, že oznámení bylo stěžovatelům dle podepsaných dodejek ve spise doručeno již dne 25. 9. 2012, a nikoliv, jak to tvrdili v žalobě, dne 27. 9. 2012, poukázal na konstantní závěr obecně přijímaný správními soudy ohledně toho, co se považuje za doklad prokazující informování vlastníků sousedních pozemků a staveb podle § 104 odst. 1 stavebního zákona. Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice v rozsudku ze dne 16. 6. 2009, č. j. 52 Ca 15/2009 – 40, publ. pod. č. 1919/2009 Sb. NSS, totiž obecně vyložil, že za takový doklad nelze považovat podací razítko, tj. odeslání oznámení pouze doporučeně, avšak že je nutné toto oznámení zaslat doporučeně na dodejku. Právě dodejka je dokladem, jímž se prokazuje informování sousedů. Tento postup nelze než považovat za správný s ohledem na právní jistotu účastníků řízení.

S krajským soudem lze souhlasit, i pokud jde o odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 2. 2001, č. j. 30 Ca 206/2000, dle kterého se do úvahy sice berou i budoucí stavební záměry sousedů jakožto účastníků územního řízení, avšak pouze v případě, pokud již tito zažádali o povolení jimi zamýšlené stavby (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 61/2008 - 135). Budoucí záměr výstavby rodinného domu pro dceru stěžovatelů v době, kdy byl vydán souhlas, nedospěl do takového stadia, aby byl důvod jej jakkoli zohlednit, když v době podání ohlášení a vydání souhlasu stěžovatelé ani nepožádali o vydání územního rozhodnutí, souhlasu, příp. stavebního povolení. Krajský soud proto tuto námitku zhodnotil správně. V daném případě tak nebyl důvod posuzovat vzájemný odstup neexistující stavby rodinného domu stěžovatelů od umísťované stavby. Poukazují-li stěžovatelé na § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., dle kterého se *„[s]tavby (...) umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek. Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku,*“ nutno uvést, že předmětná stavba byla v nyní projednávané věci umístěna tak, že nepřesahovala na sousední pozemek a nebyla umístěna ani v bezprostřední blízkosti hranice pozemků. Ze spisu plyne, že nejkratší vzdálenost od hranice pozemku stěžovatelů je 2,02 m, což je v souladu i s § 25 předmětné vyhlášky. Zástavba sousedního pozemku tudíž není znemožněna. Tvrzení stěžovatelů, že umístěním stavby na sousední pozemek jim bude znemožněno realizovat stavbu rodinného domu na jejich pozemku, nutno vyhodnotit pouze jako spekulativní tvrzení předjímající výsledek řízení, jež nebylo

stěžovateli v době ohlášení stavby ani v době vydání souhlasu v dané věci ani iniciováno. Toto tvrzení je proto pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku bezpředmětné.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že souhlas s provedením ohlášené stavby ze dne 13. 11. 2012 byl vydán v souladu s právními předpisy. V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu